

ת"פ (חדרה) 30655-06-22 - מדינת ישראל נ' אולגה לברטוב

ת"פ (חדרה) 30655-06-22 - מדינת ישראל נ' אולגה לברטובשלום חדרה

ת"פ (חדרה) 30655-06-22

מדינת ישראל

נגד

אולגה לברטוב

בית משפט השלום בחדרה

[28.10.2024]

כבוד השופט אלכס אחר

ע"י ב"כ עוה"ד שרון אדרי

ע"י ב"כ עוה"ד רהב אופנהיימר

פסק דין

הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה, לאחר שחזרה בה מכפירתה, בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום המתוקן - הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 וזאת במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים ולא כלל הסכמה עונשית.

בתמצית אתאר כי לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 28.05.20, נהגה הנאשמת ברכבה בעיר חדרה ונצפתה נוהגת בצורה לא זהירה בידי שוטרת שכרזה לנאשמת לעצור בצד. השוטרת הריחה ריח חריף של אלכוהול נודף מפיה של הנאשמת והודיעה לה על עיכובה לתחנת המשטרה לצורך עריכת בדיקת דם בגין חשד לנהיגה תחת השפעה אלכוהול. הנאשמת סירבה לעיכובה וניסתה לשבש את תוצאות הבדיקה בכך שניסתה להדליק סיגריה וללגום מכוס קפה שהייתה ברכבה.

בעקבות האמור, השוטרת הודיעה לנאשמת על מעצרה בגין חשד להכשלת שוטר, סירוב לעיכוב ונהיגה תחת השפעת אלכוהול. בנסיבות אלה, הנאשמת הפריעה לשוטרת בעת מילוי תפקידה בכך שהתנגדה למעצר, סירבה להתלוות לשוטרת וניסתה להשתחרר מידיה.

לאחר שהוכנסה לניידת הנאשמת השתוללה וצעקה כי השוטרת תוקפת אותה. לאחר שהגיעו לתחנת המשטרה, הנאשמת הדפה את השוטרת וניסתה לקחת את הטלפון הנייד שלה על אף שהוסבר לה על ידי השוטרת שאינה יכולה לעשות בו שימוש מחשש לשיבוש הליכי חקירה.

בהתאם לנסיבות אלה, הוגש נגד הנאשמת כתב אישום נפרד בבית משפט השלום לתעבורה בגין עבירות התעבורה (תת"ע 561-06-20), במסגרתו בחודש יולי 2021 נגזר דינה והיא נדונה לעונשים של פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

כשנה לאחר מכן, הוגש כתב אישום זה על ידי המאשימה. ב"כ הנאשמת הגיש בקשה לביטול כתב האישום וזאת נוכח "כפילות ההליך" ואולם מהנימוקים אותם פרטתי בהחלטתי מתאריך 22.02.23, דחיתי את הבקשה אך קבעתי ש"בשל הפיצול המלאכותי וכן בשל הגשת כתב אישום כשנתיים לאחר האירוע וכשנה לאחר שנגזר דינה במסגרת הליך התעבורה, הגם שהדבר עומד "במסגרת הנהלים", סבורני שיש לתת לנסיבות אלה משקל בגזר הדין, ככל שהמבקשת תורשע".

הנאשמת מסרה תשובתה לכתב האישום וטענה שבמהלך האירוע השוטרים נהגו בה באלימות, נגרם לה שבר בידה ושלא התכוונה להפריע לעבודתם אלא כל רצונה היה להרגיע את בנה הקטן שהיה לבדו בבית שעות ארוכות, כאשר הנאשמת הינה אם יחידנית.

בעקבות כך, נשמעה פרשת התביעה שלאחריה, בית המשפט ניסה לערוך גישור בין הצדדים "בשל מיהות המעשה והעושה".

בין לבין נדחו הדיונים בשל המצב הבטחוני ובתאריך 01.02.24 הודיעו הצדדים כי גובש ביניהם הסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן, הנאשמת תודה באמור בו ותורשע. לאחר הודאת הנאשמת בכתב האישום המתוקן, סברתי שיש מקום להפנות את עניינה אל שירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר בעניינה אשר יבחן גם את "האפשרות של ביטול הרשעת הנאשמת וסיום ההליך בעניינה מושא כתב אישום מתוקן זה באי הרשעתה וזאת נוכח עיסוקה והסיכון של הפגיעה במשלח ידה". יצוין שהנאשמת עובדת כאחות.

תסקיר שירות המבחן

בתאריך 09.09.24 נתקבל תסקיר שירות המבחן ממנו נלמד שהנאשמת, בת 40 גרושה ואם לילד בן 14, עובדת כאחות משנת 2010. לנאשמת זוג הורים הסובלים מבעיות בריאותיות ואחות. הנאשמת עלתה ארצה בגיל 15, נותבה לבית ספר מקצועי, סיימה 13 שנות לימוד ומחזיקה בתעודת בגרות ותעודת אחות מעשי. בסיום כיתה יב' ביקשה לעבור מסגרת ולהיות תלמידה אקסטרנית ולשם כך נשארה כיתה. הנאשמת תיארה שהיו לה קשיי שפה ולכן השקיעה שעות רבות בלימודיה בשל מוטיבציה רבה להצלחה.

הנאשמת שירתה בצבא במדור בריאות הציבור ולאחר שחרורה השלימה לימודיה בבית החולים "הלל יפה" לאחות מוסמכת במסגרת לימודי תואר ראשון בסיעוד ותואר שני במנהל מערכות בריאות.

מגיל 15, החלה הנאשמת לעבוד ולעזור בפרנסת המשפחה, בתחילה בניקיון בתים במקביל ללימודיה ומאז שירותה הצבאי כאחות מעשית.

הנאשמת נישאה בגיל 24 אך התגרשה במהלך הריונה עם בנה והוא ישן רק בביתה וזאת, על אף שאין לנאשמת גורמי תמיכה פנויים עבודה.

הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות, לקחה אחריות על מעשיה והביעה צער, חרטה ובושה על התנהלותה באירוע כשלדבריה, השוטר מסמלת עבודה את ערכי החוק והיא מחזיקה בדימוי עצמי של שומרת חוק. הנאשמת שללה שימוש בחומרים ממכרים באופן בלתי מבוקר ושללה נזקקות טיפולית בתחום זה ומתפקודה התקין ורישומה הפלילי לא עלתה אינדיקציה להתנהגות בעייתית בתחום זה.

שירות המבחן התרשם שהנאשמת מתנהלת בעולם ערכים נורמטיבי, ממוקדת בתחום המשפחתי ובקידום מצבה התעסוקתית והכלכלי, שטרם האירוע וגם לאחריו, מזה ארבע שנים, לא נפתחו נגדה תיקים אחרים. הנאשמת מתאפיינת בעמדות פרו חברתיות, בעלת שאיפות מותאמות המגלה מחויבות ויציבות בתחומיה השונים.

הנאשמת ביצעה את העבירה על רקע תקופת דחק ועומס רגשי בה נאלצה לעבוד שעות מרובות בתחילת משבר הקורונה, שהועצמו כשהייתה נתונה במצב של פגיעות רגשית, חוותה חוסר אונים והגיבה באופן בלתי מווסת. שירות המבחן התרשם שמדובר באירוע יחיד שסיכון נמוך להישנותו והסיכון להישנות אלימות כללית נמוכה מאוד.

בשל מקצועה של הנאשמת, קיים חשש שהרשעתה בדין תוביל לפיטוריה ולשלילת רישונה לעסוק כאחות הן במסגרות ציבוריות והן במסגרות פרטיות.

לאור האמור, על רקע חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, עמדותיה של הנאשמת והפגיעה בתפקודה התעסוקתית המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה של הנאשמת ועל החתמתה על התחייבות צופה פני עתיד בלבד.

טיעונים לעונש

בתאריך 09.09.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

המאשימה התייחסה לנסיבות העבירה ולערכים שנפגעו וביניהם שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי. המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה למתחם עונש הולם שנע בין של"צ ומאסר על תנאי לבין מאסר שירוצה בעבודות שירות. בשל היעדר עבר פלילי, ביקשה המאשימה למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם לצד הטלת צו של"צ, מאסר על תנאי וצן מבחן למשך שנה וזאת, תוך הותרת הרשעת הנאשמת על כנה.

ב"כ הנאשמת התייחס לכתב האישום המתוקן, להיעדר עבר פלילי של הנאשמת, לעובדה שחלפו 4 שנים מאז בוצעה העבירה ולהחלטת בית המשפט בדחיית הבקשה לביטול כתב האישום בה צוין כי לפיצול כתבי האישום והתנהלות המאשימה יינתנו משקל בגזר הדין.

ב"כ הנאשמת התייחס לתסקיר שירות המבחן והגיש אישורי לימודים ותעודות של הנאשמת (נ/2) וכן מידע רפואי אודות החבלות שספגה באירוע (נ/3) מהם עולה שנגרמה לנאשמת חבלה בראש ושבר בשורש כף היד. ב"כ הנאשמת ציין שהנאשמת עלתה לארץ בגיל ההתבגרות והשקיעה רבות על מנת להיות אזרחית תורמת לקהילה והיא מתחרטת על מעשיה ומתביישת בהם ולוקחת עליהם אחריות מלאה.

הנאשמת בחרה לשאת דברים וביקשה להתחשב במקצוע שלה ובעתיד שלה עליו עמלה מספר שנים, תוך שהודתה שהייתה לא בסדר.

דיון והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

הערכים המוגנים בעבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו הינם הגנה על שלטון החוק וכיבוד וציות לגורמי אכיפת החוק.

לענין פסיקה רלוונטית מחייבת או מנחה, קיים קושי למצוא פסיקה דומה מאחר ועבירת הפרעה לשוטר בדרך כלל אינה ניצבת לבדה בכתב אישום ואולם מצאתי לנכון להפנות לע"פ (מח' נצרת) 48240-04-17 פלוני נ' מדינת ישראל (23.01.18) בו המערער הורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם ושיבוש מהלכי משפט ונידון לשני מאסרים על תנאי, חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ להימנע מעבירות, קנס בסך 1,000 ₪ ותשלום פיצויים למתלוננת בסך 3,000 ₪.

העבירה לא בוצעה בתחכום רב כי אם ככל הנראה בעת שהנאשמת הייתה בעיצומה של סערת רגשות והתבטאה בנפנופי ידיים ובניסיון לקחת את מכשיר הטלפון, עקב דאגת הנאשמת לבנה שנשאר לבדו והיה אז כבן 10 מבלי שהוא יודע מה עלה בגורל אמו הנעדרת שעות ארוכות.

בנסיבות העבירה ובהיעדר פסיקה מתאימה, קונקרטית ורלוונטית אני קובע שיש להעמיד את מתחם הענישה כנע בין מאסר על תנאי וצו של"צ לבין מאסר בפועל קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות והתחייבות כספית.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בה הורשעה הנאשמת, יש לקחת בחשבון כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות או מאוחרות, ולא נפתחו נגדה תיקים חדשים על אף שחלפו 4 שנים מיום האירוע, הנאשמת הודתה בכתב האישום המתוקן וחסך בזמן שיפוטי יקר עת שהגיעה להסדר עם המאשימה בטרם נשמעו ראיות ההגנה וסיכומי הצדדים.

הנאשמת, אם חד הורית לילד כבן 14, עלתה לארץ בגיל ההתבגרות וחרף קשיי שפה, קליטה וקושי כלכלי בו הייתה מצויה משפחתה, עמלה רבות על הפיכתה לאזרחית נורמטיבית ומועילה לחברה, סיימה לימודיה, שירתה שירות צבאי מלא ועשתה תארים בתחום בריאות הציבור (נ/2).

זוהי מעידתה הראשונה והיחידה של הנאשמת והיא איננה מאפיינת את אורח חייה. שירות המבחן התרשם שהיא מלאת חרטה ובושה על התנהלותה והסיכון הנשקף ממנה להישנות עבירות נמוך מאוד. לאור האמור, ובהתאם לעתירת המאשימה, ככל שלא תבוטל הרשעתה של הנאשמת מצאתי לנכון למקם את עונשה ברף התחתון של מתחם הענישה.

האם בנסיבות אלה, יש מקום להורות על ביטול ההרשעה?

לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה, עדיין יש לזכור כי הענישה היא תמיד אינדיבידואלית. כפי שציין בית משפט העליון:

"זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך ישמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים" (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, 174-175 (1989); רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.5.2009)."

בפסיקה נאמר כי הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י) [פורסם בנבו].

סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע שבית המשפט יכול לחרוג ממתחם העונש ההולם ביחס לעבירה בה הורשעה הנאשמת במידה וימצא כי הנאשמת השתקמה או כי יש סיכוי של ממש לשיקומה.

יודגש, לאחר שהוכחה שבוצעה עבירה, הכלל הוא הרשעת הנאשמת ואילו הימנעות מהרשעה היא בגדר חריג שבחריגים.

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (1997) נקבע שהשיקולים העיקריים אותם ישקול בית המשפט בבואו לבחון שאלת הימנעות מהרשעה הינם שבנסיבות המקרה, העבירה שבוצעה מאפשרת להימנע מהרשעה וכן שהרשעה, אם תושאר על כנה, תפגע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם.

בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07) נקבע:

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נד(3) 685 (שנזכר בהלכת לאופר), נקבע:

"נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מן ההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין."

ברע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.03.17) התקבלה בקשת הערעור לביטול הרשעתו של מערער שהורשע בסיוע לאחר מעשה כאשר הסיע אדם למקום בו דקר אחר ורצח אותו ולאחר מכן הסיע את הדוקר מהמקום אל מחוז חפצו ולמעשה סייע לו להימלט ונקבע:

"בהלכת כתב, שרטט בית משפט זה את השיקולים העיקריים המצדיקים הימנעות מהרשעה. ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. שנית, סוג העבירה, אותה ביצע הנאשם, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. אכן, וכפי שהובהר בפסיקתו של בית משפט זה, משהוכח כי בוצעה עבירה, יש להרשיע, ככלל, את הנאשם, כאשר הימנעות מהרשעה הינה בגדר חריג לכלל. ראו, בהקשר זה, דברי השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004):

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה... הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן..."

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות במקרה דנן, הגעתי לידי מסקנה כי אכן מונח לפנינו מקרה חריג, המצדיק הימנעות מהרשעה. אפתח בתנאי שעניינו טיב העבירה אותה ביצע המערער, ועד כמה ניתן "לוותר" על ההרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. המדובר, כזכור, בעבירה של סיוע לאחר מעשה, המתייחסת לפרק זמן קצר ביותר, למן שלב השלכת הסכין מהרכב על ידי יעד, ועד שהלה הגיע למקום חפצו בעיר נתיבות.....לכך יש להוסיף את העובדה כי מדובר בנסיעה קצרה ביותר, שככל הנראה לא איפשרה למערער לכלכל את מעשיו בקור רוח וללא לחץ. בנסיבות חריגות אלה, נראה בעיניי כי אין מקום לעמוד על הרשעתו של המערער בדין.

אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. נזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות, שפוטר משירותו הצבאי בקבע בעטיו של מקרה מצער זה, ואשר החל בלימודים אקדמיים במכללת ספיר. לכך יש להוסיף את ההמלצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה. בעניינו על מכלול נסיבותיו של האירוע מצאתי לנכון לקבוע כי עבירת ההפרעה לשוטר שכאמור התבטאה בצעקות ובניסיון של הנאשמת לקחת את מכשיר הטלפון ולהתקשר לבנה, היא עבירה, (על פי נסיבותיה הקונקרטיות של מקרה זה), מאפשרת להימנע מהרשעה (והשווה ע"פ (מח' חיפה) 15379-09-19 בענין נ' מדינת ישראל). בנוסף, יש לקחת בחשבון את הפגיעה הקונקרטית שתגרם לנאשמת מעצם הרשעתה אשר תפגע פגיעה חמורה בעתידה של הנאשמת, וככל הנראה גם בעבודתה הקיימת.

לכן, בשל נסיבות המעשה והעושה סבורני שיש לקבוע על פי סעיף 192 א לחסד"פ שהנסיבות מצדיקות את ביטול הרשעתה של הנאשמת.

בעניין זה מצאתי להפנות לת"פ 40492-12-14 (מחוזי ב"ש) מדינת ישראל נ' אבו קוש, בו הנאשם הורשע בעבירה של תמיכה בארגון טרוריסטי ובעבירה של כתיבה, הכנה וייצור, פרסום ועוד של מסמכים ורכוש של התאחדות בלתי מותרת. חרף זאת, קבע כב' השופט א. ביתן כי בנסיבות העניין, על רקע ההשפעה העלולה להיות להרשעתו של הנאשם על חייו, ובפרט האפשרות שלו לעסוק ברפואה בישראל, ראוי להעדיף את השיקול האינדיבידואלי בהיבטיו השונים על פני האינטרס הציבורי, באופן שהנורמה החברתית הכללית תסבול את אי הרשעתו בדין. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה (ע"פ 7125/15 מדינת ישראל נ' פלוני).

בעפ"ג 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20) בוטלה הרשעתו של הנאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש אשר מצוי במהלך לימודי רפואה ומתעתד להיות רופא.

בת"פ 50817-02-22 אבו גודה נ' מדינת ישראל (23.06.24) בו הנאשם הורשע בעבירות הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ואיומים ובית המשפט ביטל את הרשעתו וגזר עליו של"צ וצו מבחן לאחר שסקר היטב את נסיבות הנאשם (סטודנט לסייעוד) ואת האינטרס הציבורי שבביטול ההרשעה תוך שכתב: "הכלל המשפטי בשיטתנו הוא ההרשעה סטייה תעשה רק במקרים יוצאי דופן, ובשני תנאים מצטברים. פרשנותם של תנאים אלה תלויה בגישות המרחיבה והמצמצמת ויש לבחון היטב המקרה לגופו ולתוצאתו בענישה שרחוקה מלהיות הולמת בנסיבות האשם והנאשם. אם להרשיע פירושו שנידרש פי כמה וכמה אחר כך להושיע הרי שעלינו לשקול האיזון במלאכת הענישה לתור אחר התחליף שיאפשר תכליות הענישה מבלי לסבך הנאשם בענישה יתירה בתוצאתה של זו הנחזית להיות "הולמת". כלל שהנסיבות של המעשה או העושה קלות או מורכבות דרישת הפגיעה בנאשם אינה מחייבת עוצמת ראייה לתוצאה מעשית ממשית מיידית אל מול מאפייני מקצוע הרפואה וסיכויי קליטת הנאשם בעבודה זו, במגזר הציבורי, רפואה וסייעוד הם מקצועות בהן ישנה השקעה גדולה. החומר המדעי מחייב השקעה יומם וליל. היקף החומר עצום, האחריות גדולה".

המאשימה לא ערערה על גזר הדין.

האם ההרשעה תפגע בשיקומה ובעתידה של הנאשמת? סבורני שהתשובה לכך חיובית. הנאשמת עוסקת כאחות במוסדות בריאות ציבוריים ופרטיים ולשם כך עליה להיות ללא הרשעות. יתרה מכך, קיים חשש ממשי שהרישיון עליו עמלה כה רבות, למעשה מאז שירותה הצבאי, יישלל ממנה ולמעשה תיוותר הנאשמת ללא משלח ידה בעודה מגדלת את בנה לבדה (ר' פסיקה במסגרתה בוטלה ההרשעה של נאשמים בין היתר בשל החשש לפגיעה בעיסוק המצריך היתר או רישיון או כזה המותנה בהעדר הרשעה פלילית. ראו למשל ע"פ 5446/15 אשר חנימוב נ' מדינת ישראל (03.03.16); ע"פ 3554/16 שחר יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל (11.06.17); ע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.03.17); ע"פ (מח'ב"ש) 48671-08-15 בלה גולדנברג נ' מדינת ישראל (16.03.16) (דעת רוב); עפ"ג (מח'ח'י) 25795-01-15 אדוארד מרקוס נ' מדינת ישראל (26.02.15); ע"פ (מח'נצ') 47763-06-19 מחמד נסרה נ' מדינת ישראל (23.09.19). יתרה מכך, ככל שיפגע משלח ידה של הנאשמת, הרי שיפגע השירות הרפואי אותו מקבל הציבור כך שלמעשה, גם אינטרס הציבור ייפגע מהרשעת הנאשמת.

להתרשמות זו יש לצרף גם את המלצתו החד משמעית של שירות המבחן שגם לה יש משקל ושניתנה בשל העובדה שהאירוע מהווה אירוע זר בחייה של הנאשמת והסיכוי שהנאשמת תשוב ותבצע עבירות נמוך מאוד. בנסיבות אלה, סבורני שהותרת ההרשעה על כנה תפגע קשות בעתידה של הנאשמת ובמאמצי שיקומה כאשר אין זה אינטרס הציבור במקרה החרוג הנ"ל. להיפך, דווקא במקרה זה בו הנאשמת הייחודית שבפניי מקפידה על תהליך חיובי במקביל לניהול ההליך הפלילי אני סבור שאין לסגור בפניה דלתות ולאפשר לה לשוב ולנהל אורח חיים נורמטיבי, תורם ומועיל לחברה, כפי שעשתה עד כה.

לאור המפורט, מצאתי לקבוע שמקרה ייחודי זה, נכנס לגדרה של הלכת כתב (במובנה הרחב), והרשעתה של הנאשמת עלולה לפגוע בשיקומה ובפרנסתה ולמעשה הרשעתה איננה מבטאה את אינטרס הציבור במקרה זה ומשכך ראיתי לבטל את הרשעתה מתאריך 01.02.24.

עיינתי בתסקיר שירות המבחן ובהמלצתו שלא כללה המלצה על צו מבחן או של"צ. שקלתי את נסיבות האירוע במסגרתו נחבלה הנאשמת וכן את נסיבות ההליכים המשפטיים השונים, כפי שבאו לידי ביטוי בהחלטתי כאמור בבקשת ביטול כתב האישום. בהתחשב באמור מעלה וכן בנתונים אלה, סבורני שהענישה ההולמת במקרה זה היא הטלת ענישה צופה פני עתיד בלבד וכך אני קובע.

לאור כל האמור אני מורה על ביטול ההרשעה ומחייב את הנאשמת לחתום על התחייבות כספית בסך של ₪ 5,000 למשך 3 שנים, לפיה תתחייב להימנע מלעבור בפרק זמן זה, על כל עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה בה הודתה בכתב האישום המתוקן.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.
ניתן היום, כ"ו תשרי תשפ"ה, 28 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.